

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Čurdy a soudců JUDr. Jiřího Macka a JUDr. Yvony Svobodové ve věci žalobce: **SANEP s.r.o.**, se sídlem Praha 3 – Žižkov, Cimburkova 258/21, IČO: 28489667, zastoupeného Mgr. Evou Tykalovou, advokátkou se sídlem Praha 1 – Nové Město, Vodičkova 709/33, proti žalovanému: **Sdružení agentur pro výzkum trhu a veřejného mínění SIMAR**, se sídlem Praha 8 – Libeň, Na Žertvách 132/24, IČO: 61388203, zastoupeného Mgr. Dominikou Havelkovou, advokátkou se sídlem Praha 10 – Strašnice, Běchovická 701/26, o ochranu dobré pověsti právnické osoby a ochranu před nekalou soutěží, k odvolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2015, č. j. 15 Cm 122/2011-463,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I. až III. potvrzuje, ve výroku IV. mění tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám advokátky Mgr. Dominiky Havelkové na náhradu nákladů řízení 204.974 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám advokátky Mgr. Dominky Havelkové na náhradu nákladů odvolacího řízení 14.641 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem ve výrocích I. a II. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému zajistit u České tiskové kanceláře a agentury Mediafax s.r.o. zveřejnění omluvy v tam uvedeném znění a povinnosti stejnou omluvu uveřejnit na webových stránkách www.simar.cz, ve výroku III. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci 500.000 Kč a ve výroku IV. rozhodl o nákladech řízení tak, že uořil žalobci

povinnost na jejich náhradu zaplatit žalovanému 57.596 Kč k rukám advokátky Mgr. Dominiky Havelkové do tří dnů od právní moci rozsudku. Vyšel přitom z tvrzení žalobce o tom, že jeho předmětem podnikání je provádění výzkumu veřejného mínění. Žalovaný sdružuje agentury pro výzkum veřejného mínění podnikající na trhu v České republice a opakovaně publikoval na svých internetových stránkách články a dne 31. 10. 2011 otevřený dopis, které negativně pojednávaly o činnosti žalobce. Text otevřeného dopisu obsahuje tzv. výzvu k provedení nezávislé kontroly výzkumů žalobce a poukazuje na to, že k provedení bezplatné kontroly byl žalovaným vyzván. Zveřejněné články a otevřený dopis mají podle žalobce za cíl vyvolat jednoznačný pocit, že žalobce je nekvalitní agenturou, žalobce je obviňován z nekvality služeb a žalovaný přímo vyzývá stávající a potenciální zákazníky žalobce, aby ukončili jakékoli obchodování se žalobcem. Snahou žalovaného není vysvětlit, jaké jsou z jeho pohledu správné metody postupu v práci agentur pro výzkum veřejného mínění, ani uvést jaké zdroje a konkrétní poznatky jej vedou k závěru, že se v rozporu s těmito pravidly chová žalobce. Cílem je pouze negativně pojednat o žalobci a očernit jej v očích třetích osob, které budou s textem seznámeny, s cílem poškodit obchodování a činnost žalobce na českém trhu. Žalobce v reakci na otevřený dopis žalovaného zveřejnil odpověď, kterou prezentoval dne 2. 11. 2011 prostřednictvím ČTK. Tu však žalovaný na svých stránkách nezveřejnil, ani k ní nezaujal stanovisko. Již to podle žalobce svědčí o tom, že žalovanému nejde ani tak o otevření diskuse na téma provádění výzkumů, ale výlučně o zveřejnění difamujících tvrzení na úkor žalobce. Žalobce zdůraznil, že je členem mezinárodní aliance výzkumných agentur AIMRI (Aliance of International Market Research Institutes) a v rámci tohoto členství se zavázal k dodržování mezinárodního kodexu výzkumu trhu a sociálního výzkumu ICC/SOMAR, který udává standardy chování při provádění průzkumu. V jednání žalovaného spatřuje žalobce neoprávněný zásah do své dobré pověsti a rovněž jednání zakázané nekalé soutěže ve formě zlehčování. Žalovaný na svou obranu uvedl, že sám výzkumy nezpracovává a jeho činnost směřuje výlučně ke zlepšení podmínek zpracovávání výzkumů jako celku, průběžně publikuje odborné články a sdělení, v nichž se zabývá výhodami, ale i potenciálními riziky využívání konkrétních metod výzkumu. Účelem těchto článků je zejména pomoci široké veřejnosti při orientaci v metodologicky poměrně složité problematice. Pokud uveřejnil články, v nichž podrobuje kritice výzkumy založené výhradně na shromažďování dat prostřednictvím internetových průzkumů, jedná se o legitimní postup, který vyjadřuje názor odborné veřejnosti na danou věc, a jeho výhrady jsou založeny na objektivních základech. Žalobce v době uveřejnění otevřeného dopisu prováděl internetové výzkumy, aniž byla zaručena kontrola jím poskytovaných výsledků. K dané otázce se vyjadřoval PhDr. Jiří Vinopal, Ph.D., vedoucí Centra pro výzkum veřejného mínění (CVVM), který v odborném stanovisku označil transparentnost průzkumů žalobce za nulovou a upozornil na skutečnost, že žalobce nikdy v průběhu své existence pochybnosti odborné veřejnosti neodstranil. Žalovaný dlouhodobě upozorňoval žalobce na zásadní metodologickou chybu, již se žalobce dopouštěl, a sice že vydával názory osob, které jsou ochotny odpovídat v internetových výzkumech, za názory celé populace, přičemž zcela pomíjel specifika tzv. internetové populace, jakož i fakt, že určité skupiny obyvatel nemohou být zařazeny v internetových průzkumech, protože internet nepoužívají. Tím byla zcela jednoznačně porušena podmínka populační reprezentativity. Přestože žalovaný nevyužíval při své činnosti jiné metody, než internetový průzkum, neupozorňoval ani zadavatele, ani veřejnost na riziko zkreslení jím poskytovaných údajů. Další pochybení spatřuje žalovaný v neetické motivaci respondentů k tomu, aby se účastnili co největšího počtu výzkumů, kdy jednomu respondentovi je umožněna (a je k tomu motivován) účast na několika průzkumech denně, čímž se z respondentů stávají tzv. profesionální respondenti, což je jev negativně ovlivňující výsledek výzkumů. Žalovanému ani není známo, že by žalobce disponoval renomovanými odborníky z oblasti statistiky či sociálněvědní metodologie. Proto ho žalovaný vyzval, aby své

vnitřní kontrolní mechanismy, jež mají zabránit zkreslení výsledku v důsledku uvedených negativních jevů, nechal prověřit nezávislým auditem, a to zdarma. Tuto nabídku, jež by mohla prokázat, zda tvrzení žalobce o spolehlivosti jeho průzkumů mají reálný podklad, však žalobce odmítl. Jelikož není žalobce členem žalovaného, nemohl žalovaný na jeho neprofesionální chování reagovat vnitřními kontrolami a následně případně kárnými opatřeními. Veřejná diskuse byla tudíž jediným polem, kde mohl žalovaný upozornit na neodborné a škodlivé jednání žalobce. Protože se žalobce veřejných odborných střetnutí neúčastnil a na vznesené výtky nereagoval, využil žalovaný otevřeného dopisu jako poslední možnosti, kterou měl v obraně proti negativním důsledkům činnosti žalobce pro pověst celého oboru provádění výzkumů. Má za to, že do práv žalobce neoprávněně nezasáhl a navrhl zamítnutí žaloby.

Soud prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí připomněl, že ve věci již rozhodl rozsudkem ze dne 12. 11. 2013, č. j. 15 Cm 122/2011-334, kterým žalobu v celém rozsahu zamítl, tento rozsudek však byl k odvolání žalobce usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 2. 2015, č. j. 3 Cmo 142/2014-358 zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení s tím, že se odvolací soud ztotožnil se soudem prvního stupně, pokud ten při posuzování uplatněných nároků z titulu ochrany dobré pověsti právnické osoby (ve smyslu 19b odst. 2 a 3 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník – dále jen „obč. zák.“) dovedl, že vytýkané jednání žalovaného není neoprávněným zásahem do dobré pověsti žalobce, předmětný otevřený dopis žalovaného je přípustnou kritikou činnosti žalobce, která nevybočuje z rámce obecně respektovaných pravidel slušnosti, vyjádřením subjektivního názoru žalovaného, názoru založeného na vnímání činnosti žalobce odbornou veřejností a korespondujícího s názory (kritickými) odborníků v dané oblasti, přičemž v takto prezentovaném názoru žalovaného nelze shledat prvky dehonestující povahy a ani ze způsobu prezentace názoru nevyplývá, že by cílem bylo hanobení a zneuctění žalobce. Soudu prvního stupně však odvolací soud vytkl, že věc vůbec neposuzoval i z dalšího žalobcem tvrzeného právního titulu, a sice ochrany před nekalou soutěží. Veden závazným právním názorem odvolacího soudu proto soud prvního stupně v dalším řízení poté, co žalobce po poučení podle ust. § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. doplnil skutková tvrzení a označil důkazy ohledně naplnění generální klauzule podle ust. § 44 odst. 1 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obch. zák.“) a § 2976 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), dospěl po provedeném dokazování k závěru, že žaloba není důvodná. Uvedl, že žalobce a žalovaný nejsou přímými konkurenty na trhu, oba se však „pohybují“ v oblasti průzkumu trhu a veřejného mínění a lze je považovat za soutěžitele v širším slova smyslu. Soud vzal za prokázané, že žalovaný, po předchozím zveřejnění několika článků o činnosti žalobce vykonávané jím po jeho vzniku, v nichž byly obsaženy „kritické hlasy“ novinářů a odborníků (sociologů), týkající se žalobcem prováděných výzkumů veřejného mínění prostřednictvím internetu, oslovil žalobce dopisem ze dne 15. 9. 2011 a vyzval jej, aby se dobrovolně a zadarmo „podrobil“ kontrole prováděné žalovaným s odůvodněním, že i pro žalobce je kvalita výzkumu a důvěryhodnost jeho poznatků a závěrů důležitá. Vzhledem k tomu, že žalobce na tuto výzvu žalovaného nereagoval, zvolil žalovaný při dalším svém postupu formu otevřeného dopisu. Pokud v první části otevřeného dopisu žalovaný uvádí, že reaguje na „nečinnost“ žalobce v souvislosti s nabídkou žalovaného na provedení bezplatné kontroly u žalobce, pak soud k tomu uvedl, že sice žalobce není povinen podřídit se požadavku žalovaného na provedení kontroly, avšak bylo v jeho zájmu, aby tímto způsobem vyvrátil námitky žalovaného a odborné veřejnosti, či kritiky uvedené v člancích různých médií. Neochotou podrobit se kontrole sám přispěl k tvorbě spekulací o kvalitě jím prováděných veřejných průzkumů a jejich vypovídatelnosti. V dopise obsaženou výzvu žalovaného k prokázání dodržování metodologických pravidel standardně dodržovaných

výzkumnými agenturami na celém světě považuje soud prvního stupně za legitimní, když bylo prokázáno, že na pochybnosti o kvalitě výzkumů prováděných žalobcem bylo poukazováno v médiích již několik let. Podle soudu prvního stupně sepsáním otevřeného dopisu nejednal žalovaný v rozporu s dobrými mravy soutěže. V řízení nebylo prokázáno, že jeho záměrem bylo poškodit žalobce, tj. znevěrohodnit jím prováděné průzkumy veřejného mínění oproti „důvěryhodným“ průzkumům trhu a veřejného mínění prováděným řádnými a přidruženými členy žalovaného, kteří při své činnosti dodržují všechny stanovené normy a zásady a základní metodické a etické standardy výzkumu trhu a veřejného mínění, a zároveň zachovávají vysoký stupeň objektivnosti s tím, že nestraní žádnému výrobcí nebo skupině výrobců a žádné politické straně. Podle soudu jednání žalovaného ani nebylo s ohledem na předchozí několikaměsíční kritiku způsobu provádění průzkumu veřejného mínění třetími osobami, odlišnými od žalovaného, způsobilé přivodit žalobci újmu. Nebyly-li splněny kumulativně podmínky nekalé soutěže, nemůže se podle soudu prvního stupně jednat o nekalou soutěž. Proto žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl. Výrok o nákladech řízení odůvodnil odkazem na § 142 odst. 1 o. s. ř. a jejich náhradu přiznal v řízení zcela úspěšnému žalovanému.

Rozsudek v celém jeho rozsahu napadl odvoláním žalobce a navrhl, aby ho odvolací soud změnil a žalobě vyhověl, nebo aby ho zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Podle jeho názoru soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesouhlasí se závěrem soudu, že sepsání otevřeného dopisu není jednáním žalovaného v rozporu s dobrými mravy soutěže. Soud podle názoru žalobce nesprávně dovozuje, že žalovaný pouze upozornil na informace o činnosti žalovaného a vyzval jej k prokázání, že se ve své činnosti drží metodologických pravidel dodržovaných výzkumnými agenturami na celém světě. Ve skutečnosti předmětný dopis žádnou výzvu k doložení metodiky žalobce neobsahuje, naopak obsahuje tvrzení hodnotící negativně činnost žalobce a odsuzující činnost žalobce, která zcela zjevně poškozují žalobce v hospodářské soutěži. Nemůže tak obstát závěr soudu prvního stupně, že jednání žalovaného nebylo vedeno soutěžním záměrem.

Žalovaný k odvolání žalobce uvedl, že není pravdou, že by žalobce byl průkopníkem internetového průzkumu, v rozhodné době internetový průzkum veřejného mínění provádělo přibližně 20 % z agentur. Kritika žalovaného nebyla zaměřena na internetový průzkum samotný, ale na způsob provádění takového průzkumu žalobcem, přičemž žalobce se bránil odhalit postup výzkumu, aby mohla být ověřena jeho důvěryhodnost. Otevřený dopis žalovaného je třeba považovat za kritické vyjádření o činnosti žalobce, přičemž tomuto otevřenému dopisu předcházela četná odborná kritika. Žalovaný zdůraznil, že při svém jednání nebyl veden soutěžním záměrem a jeho jednání nebylo způsobilé přivodit žalobci újmu. Má za to, že je třeba poskytnout podporu kritikům nekalého jednání zejména v oblasti průzkumu veřejného mínění a možné manipulace s výsledky veřejného mínění. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací v souladu s čl. II bod 2. zák. č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, přezkoumal podle § 212 a násl. zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění platném do 31. 12. 2013 (dále jen o. s. ř.) rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Předmětem přezkumu odvolacího soudu bylo rozhodnutí soudu prvního stupně, jímž zamítl žalobu o nárocích na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění (v morální i peněžité formě), které žalobce uplatnil s odůvodněním, že v žalobě popsáním jednání n žalovaný

zasáhl do jeho dobré pověsti a jednal ve vztahu k němu nekalosoutěžně. Jak uvedl odvolací soud již ve svém zrušovacím rozhodnutí ze dne 9. 2. 2015, č. j. 3 Cmo 142/2014-358, s ohledem na předmět sporu bylo úkolem soudu prvního stupně posoudit, zda došlo k neoprávněnému zásahu do dobré pověsti žalobce a zda vytýkané jednání žalovaného lze klasifikovat jako jednání v rozporu s generální klauzulí nekalé soutěže podle § 44 odst. 1 obch. zák. (popř. i naplnění některé ze speciálních skutkových podstat nekalé soutěže), dále zda v důsledku jednání žalovaného vznikla žalobci nemajetková újma a v návaznosti na to posoudit, zda žalobcem požadované zadostiučinění je přiměřené rozsahu a závažnosti vzniklé nemajetkové újmy. Ve shodě se soudem prvního stupně má i odvolací soud za to, že žaloba není důvodná ani při posouzení uplatněných nároků z hlediska ochrany před neoprávněným zásahem do dobré pověsti žalobce (při aplikaci ust. § 19b odst. 2 a 3 obč. zák.), ani z hlediska ochrany před zakázanou nekalou soutěží (při aplikaci ust. § 44 a násl. obch. zák.). Stran posouzení z hlediska ochrany před neoprávněným zásahem do dobré pověsti žalobce lze zcela odkázat na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně ze dne 12. 11. 2013, č. j. 15 Cm 122/2011-334 a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 2. 2015, č. j. 3 Cmo 142/2014-358, v nichž oba soudy shodně dovodili, že otevřený dopis žalovaného je přípustnou kritikou činnosti žalobce, která nevybočuje z rámce obecně respektovaných pravidel slušnosti, jde o vyjádření subjektivního názoru žalovaného založeného na vnímání činnosti žalobce odbornou veřejností a korespondujícího s kritickými názory odborníků v dané oblasti, v jehož prezentaci nelze shledat prvky dehonestující povahy a ani ze způsobu prezentace názoru nevyplývá, že by cílem bylo hanobení a zneuctění žalobce. Při posouzení věci z hlediska ochrany před nekalou soutěží soud prvního stupně správně dovodil, že posouzení vytýkaného jednání žalovaného jako jednání zakázané nekalé soutěže vylučuje nesplnění znaku rozporu vytýkaného jednání s dobrými mravy soutěže, neboť podmínky jednání nekalé soutěže, jak je definovalo ust. § 44 odst. 1 obch. zák. (a obdobně nyní ust. § 2976 o. z.), musí vytýkané jednání splňovat kumulativně. S tímto závěrem se odvolací soud zcela ztotožňuje a nad rámec argumentace soudu prvního stupně doplňuje, že provádění výzkumů veřejného mínění lze považovat za otázku veřejného zájmu a z tohoto pohledu pak je třeba vytýkané jednání žalovaného považovat za projev s veřejným přesahem. Jak správně dovodil již soud prvního stupně, motivem jednání žalovaného nebyla dehonestace žalobce, ale kritika jeho způsobu provádění internetového průzkumu veřejného mínění, snaha přispět k veřejné debatě o dané věci, když sám žalobce odmítal umožnit přezkum důvěryhodnosti provádění tohoto průzkumu, aby vyvrátil vyslovované pochybnosti. Nelze ani pochybovat, že jednání žalovaného mělo racionální základ, když nešlo o ojedinělý kritický projev stran průzkumu prováděného žalobcem, ale naopak mu předcházela veřejná kritika ze strany třetích osob – odborníků v dané oblasti. Ani podle odvolacího soudu nelze z ničeho dovodit, že by jednání žalovaného mělo skrytý komerční cíl. Protože ani v soutěžním prostředí nelze bránit účasti ve veřejné debatě o veřejných záležitostech (srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 823/11 ze dne 6. 3. 2012, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu č. 64, r. 2012), nelze než jednání žalovaného (při výše uvedeném posouzení kritérií legitimacy jednání žalovaného) považovat za přípustnou kritiku činnosti žalobce v rámci garantované svobody projevu. Aniž by tak bylo třeba zabývat se přezkumem správnosti závěru soudu prvního stupně o nedostatku způsobilosti vytýkaného jednání žalovaného přivodit žalobci újmu, lze uzavřít, že pokud soud prvního stupně žalobu i z titulu ochrany před nekalou soutěží neshledal důvodnou, nepochybil.

S ohledem na shora uvedené proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. – III. podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.

Pokud jde o související výrok o nákladech řízení (výrok IV.), soud prvního stupně sice správně v souladu s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. přiznal jejich náhradu v řízení zcela úspěšnému žalovanému, nesprávně však určil výši náhrady, a to pokud při určení odměny advokáta aplikoval ust. § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Ani spor o nároky z neoprávněného zásahu do dobré pověsti právnické osoby, ani spor o nároky z porušení zákazu nekalé soutěže nejsou mezi taxativně vyjmenovanými spory v ust. § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu a odměnu advokáta je proto třeba stanovit podle § 9 odst. 1 advokátního tarifu. Odvolací soud proto výrok IV. rozsudku soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 o. s. ř. (per analogiam) změnil a přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení ve výši 204.974 Kč, sestávající ze 14 úkonů právní služby po 11.800 Kč (1.500 Kč za nárok na poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy a 10.300 Kč za nárok na poskytnutí peněžitého zadostiučinění), 14 režijních náhrad po 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu, vše se zvýšením o 21 % DPH.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a v odvolacím řízení zcela úspěšnému žalovanému byla přiznána plná náhrada nákladů ve výši 14.641 Kč, sestávající z odměny za 1 úkon právní služby ve výši 11.800 Kč a 1 režijní náhrady ve výši 300 Kč, vše se zvýšením o DPH. Platební místo náhrady nákladů řízení je určeno podle § 149 o. s. ř.

Poučení: Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o. s. ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

V Praze dne 13. dubna 2016

Mgr. Jiří Čurda, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Husáková

Eva
Husáková

Digitálně podepsal Eva Husáková
DN: c=CZ, o=Vrchní soud v Praze [Č
00215651], ou=obchodní úsek,
ou=9003, cn=Eva Husáková,
serialNumber=P138312,
title=vedoucí kanceláře
Datum: 2016.06.20 08:38:42 +02'00'

Datová schránka: dtzhj7t, Dominika Havelková - Mgr. Havelková
Dominika, advokát
Uživatel: Dominika Havelková

Dodaná zpráva - Detail zprávy - Doručenka

Věc: 15Cm 122/2011-497 , zaslání rozsudku VS čl. 497
ID zprávy: 381854876
Typ zprávy: Přečtená Datová zpráva
Datum a čas doručení: 29. 6. 2016 v 09:24:17

Odesílatel: Městský soud v Praze, Spálená 6/2, 12000 Praha 2, CZ
ID schránky: snkabbm
Typ schránky: OVM
Odesílající osoba: Administrátor

Zmocnění: Nežadáno
Odstavec: Nežadáno
Naše čís. jednací: 15Cm 122/2011-497
Naše spisová zn.: 15Cm 122/2011
Vaše čís. jednací: Nežadáno
Vaše spisová zn.: Nežadáno
K rukám: Nežadáno
Do vlastních rukou: Ne

Události zprávy:

- 27. 6. 2016 v 15:39:02** EV0: Datová zpráva byla podána.
- 27. 6. 2016 v 15:39:02** EV5: Datová zpráva byla dodána do datové schránky příjemce. Je-li příjemcem datové zprávy orgán veřejné moci vystupující v postavení orgánu veřejné moci, byla datová zpráva tímto okamžikem doručena.
- 29. 6. 2016 v 09:24:17** EV11: Přihlásila se oprávněná osoba ve smyslu §8, odst. 1 až 4 zákona č.300/2008 Sb. v platném znění. Datová zpráva je nyní doručena. Případné dřívější datum doručení fikcí nebo doručení dodáním do schránky orgánu veřejné moci není dotčeno.
-